

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

havde lejlighed til at nævne det i går; ganske interessant, at hr. Morten Lange ikke synes at ligge på linje med sine partifæller i markedsudvalget, som jo har underskrevet en mindretalsbetænkning, hvoraf det klart fremgår, at man under alle omstændigheder må gennemføre en frihandelsaftale med fællesmarkedet, hvis man ikke bliver medlem den 2. oktober. Hr. Morten Lange begrundede sit standpunkt i anden omgang med overvejelser om, hvordan det ville komme til at gå med Norge. Nu ved vi jo, at hvis EF-medlemskabet ikke bliver vedtaget i Norge, så bliver der en regeringskrise, idet vi ved, at arbeiderpartiet har meddelt, at det forlader regeringstaburetterne. Vi ved også, at norsk høyre har erklæret, at det ikke ønsker at deltage i nogen regering, hvis det skulle blive nej, og det vil sige, at man kan risikere, at det vil tage temmelig lang tid, før Norge finder ud af, hvad man vil gøre i denne sag. Jeg gad dog nok vide — og jeg vil i øvrigt gerne spørge hr. Morten Lange herom — om det er hr. Morten Langes opfattelse, at vi så skal sætte os med hænderne i skødet og vente, indtil vi får at vide, hvilken holdning man i Norge vil indtage. Jeg gør opmærksom på, at det kan komme til at få også de rigtige argumenter i mindretallets betragtninger til at blive uholdbare. For de rigtige argumenter i mindretallets betragtninger bygger på, at vi hurtigst muligt — og man forudsætter dér uden tvivl, at det bliver samtidig med de andre lande — får en frihandelsaftale. Hvis man skulle begive sig ud i eventyr i retning af at vente med at søge om en frihandelsaftale og begynde alle disse svære og vanskelige forhandlinger, til en politisk afklaring har fundet sted i Norge, så er jeg helt overbevist om, at mindretallets forudsætninger på dette punkt — også på dette punkt — vil vise sig at være helt urealistiske.

Man har sagt, at man kan ikke se, at der er nogen forskel på en frihandelsaftale med fællesmarkedet og en toldunion, for så vidt angår industrivarer. Man erkender, og det er jeg glad for, og det synes jeg man må understrege, at alle de medlemmer af dette ting, der er imod medlemskab af fællesmarkedet, erkender, i hvert fald de af dem, der ytrer sig fra denne talerstol, at man ikke kan få en landbrugsordning gennem en fri-

handelsaftale, og at man derfor får økonomiske vanskeligheder ved ikke at få en sådan. Men man siger på den anden side, at en frihandelsaftale for industrivarer vil være lige så god, ja, der står oven i købet i mindretalsbetænkningen, at man anser den for endnu bedre end medlemskab. Og nogle har stillet det spørgsmål: hvad er egentlig forskellen?

For det første: en toldunion kan ikke opsiges, som bekendt; det er oven i købet et af de argumenter, mange fællesmarkedsmodstandere anvender mod dansk medlemskab af fællesmarkedet. Der er ingen opsigelsesbestemmelser for denne toldunion. Derimod kan en frihandelsaftale opsiges med 1 års varsel, og det bevirker, hvad enten fællesmarkedsmodstanderne nu kan lide det eller ej, at det skaber usikkerhed hos de lande, der indgår sådanne frihandelsaftaler. Nu er det jo sådan, at man på grundlag af danske gallup- og meningsundersøgelser ikke kan vide med sikkerhed, om Danmark bliver medlem den 2. oktober, og derfor kan man heller ikke vente, at f.eks. svenske firmaer direkte sender ansøgninger til egnsudviklingsdirektoratet om at få placeret deres virksomheder i egnsudviklingsområder. Det er der ikke noget mærkeligt i, for der er selvfølgelig stadig den risiko, at vi ikke bliver medlem af fællesmarkedet. Men at bygge en antagelse om, at svenske virksomheder ikke skulle være interesseret i at placere sig i Danmark, på, at der ikke er mere end 2, der for tiden har ansøgt om at få bistand og vejledning med hensyn til at placere sig i egnsudviklingsområderne for at kunne gennemføre en direkte ansøgning, det mener jeg er temmelig ejendommeligt. Man bør hellere hæfte sig ved alle de forespørgsler, som de nordjyske egnsudviklingsudvalg har fået fra svenske foretagender — det var det, hr. Nyboe Andersen var inde på i sit indlæg. De viser med al tydelighed, at en række svenske erhvervsforetagender er særdeles nervøse for udelukkende at skulle støtte sig på en frihandelsaftale, men gerne vil supplere den ved at være inden for området, hvis vi bliver medlem af fællesmarkedet. Det hænger altså sammen med, at aftalen kan opsiges. Moderne erhvervsliv er nu engang opbygget sådan, at man kun kan investere hensigtsmæssigt, hvis man kan planlægge på